Όπως γνωρίζουμε, η φύση ακολουθεί κυκλικό σχεδιασμό της φύσεως, γι' αυτό και θα εξετάσουμε τις διεργασίες της μετενσαρκώσεως και το κάρμα, διότι αυτοί οι νόμοι είναι υπεύθυνοι για την κυκλική εμφάνιση του ανθρώπου επί της γης.

Σκεφθήκατε, άραγε, σχετικά με αυτό το φαινόμενο και σχετικά με το πώς ταιριάζει στις ατομικές σας προσπάθειες προς την επανενσωμάτωση; Μιας και συζητάμε τις διδασκαλίες του Μαρτινιστικού Τάγματος σχετικά με την εσχατολογία (την δοξασία περί των τελικών πραγμάτων όπως ο θάνατος, η κρίση κλπ.) αναφερόμαστε σε μία δήλωση που έκανε ο σεβάσμιος Διδάσκαλός μας Martinez Pasqualles. Είπε: «Στο τέλος, όλα θα επιστρέψουν στην αρχή.» Αυτή η δήλωση σημαίνει ότι, δια της διεργασίας της επανενσωματώσεως, τελικά ο άνθρωπος θα πετύχει την από μακρού χαμένη του ενότητα με την Παντότητα.

Όμως, η διεργασία της επανενσωματώσεως συνεπάγεται, στην ουσία, δύο θεμελιώδεις δοξασίες του Μυστικισμού: την μετενσάρκωση και το κάρμα. Όσο σκοτεινοί και παράδοξοι κι αν φαίνονται αυτοί οι όροι κι όσο αφηρημένα κι αν έχουν παρουσιασθεί προς τους βεβήλους ή προς τους σπουδαστές των μη αυθεντικών σχολών του Μυστικισμού..., η Μαρτινιστική διδασκαλία περί αυτών είναι σαφής και απλή. Το παιδί που πηγαίνει στο σχολείο, δεν είναι ικανό να εκτιμήσει κατάλληλα τις διάφορες μελέτες του, ούτε συνήθως συνειδητοποιεί τον στόχο τους ή το πού οδηγούν. Τις κρίνει δύσκολες ή εύκολες, ενδιαφέρουσες ή πληκτικές, ασχολείται δε μαζί τους έτσι όπως του υπαγορεύει η κρίση του κάτω από τις απαιτήσεις του δασκάλου του. Συχνά, υποτιμά την αξία μιας μελέτης γιατί την θεωρεί εύκολη, υπερεκτιμά δε κάποια άλλη γιατί την βρίσκει δυσκολότερη. Μερικές φορές, είναι πρόθυμο να καταβάλλει περισσότερη προσπάθεια προκειμένου να αποφύγει την επανάληψη μιας εργασίας, πράγμα που θα έπρεπε να κάνει αν αποτύγχανε στις απαιτήσεις της. Ο σπουδαστής, επιπλέον, σε κάποιον βαθμό, συνειδητοποιεί την λειτουργία της δικαιοσύνης, διότι αντιλαμβάνεται ότι χρειάζεται να τελειώσει μόνο τα μαθήματα της ημέρας, γιατί δεν αναμένεται από αυτόν να γνωρίζει αυτό που δεν είχε την ευκαιρία να διδαχθεί.

Μετά από λίγο καιρό, καθίσταται επίσης προφανές ότι δεν μπορεί να παρουσιασθεί ούτε να αφομοιωθεί μέσα σε μία ημέρα η πλήρης γνώση επί ενός θέματος, γι' αυτόν δε τον λόγο δίνεται καθημερινά στον σπουδαστή μόνο ένα μέρος αυτής της γνώσεως... και του προσφέρεται μία υπεραρκετή περίοδος αναπαύσεως προκειμένου κάθε νέα ημέρα να τον βρίσκει επαρκώς αναπαυμένο για να συλλάβει το νέο μάθημα αυτής της ημέρας. Κατά πολύ παρόμοιο τρόπο, ο άνθρωπος μαθαίνει τα μαθήματα της ζωής. Μιας και η πλήρης γνώση της ζωής δεν μπορεί ποτέ να αποκτηθεί μέσα στο σύντομο χρονικό διάστημα της συνήθους ζωής, είναι λογικό να πιστέψουμε ότι η δικαιοσύνη του Πλάστη είναι τουλάχιστον ίδια με την δικαιοσύνη του ανθρώπου, κι έτσι δεν επιβάλλει την τελική του κρίση επί του ανθρώπου με βάση τις ατελείς εμπειρίες του, αλλά του επιτρέπει όσες ευκαιρίες είναι απαραίτητες για να φθάσει στην πλήρη γνώση.

Αυτή, με απλούς όρους, είναι η διδασκαλία της μετενσαρκώσεως, έτσι όπως την διδάσκει ο Μαρτινισμός. Από την στιγμή που για πρώτη φορά εκπορευθήκαμε από τους κόλπους της Παντότητας ως ατομικά κύτταρα, είχαμε πολυάριθμες γήινες εμπειρίες σε διαφορετικά υλικά σώματα ως διαφορετικές προσωπικότητες. Μέσα σε αυτές τις εμπειρίες, ο Εσώτερος Εαυτός ήταν ο ίδιος, μέσω δε του κύκλου των γήινων υπάρξεων τα χωριστά μαθήματα και

χωριστές εμπειρίες κάθε ζωής συσσωρεύτηκαν ως προστιθέμενη σοφία.

Ο τελικός στόχος αυτής της διεργασίας είναι η τελειοποίηση του Εαυτού μέχρι του σημείου όπου η γήινη εμπειρία δεν απαιτείται πλέον, διότι η μελέτη και η ανάπτυξη, καθώς επίσης και οι συνεχείς προσπάθειες για επανενσωμάτωση, ένωσαν αυτόν τον άνθρωπο και πάλι με την Παντότητα. Γινόμαστε «ένας στύλος στον Ναό του Θεού και δεν εξερχόμαστε πλέον από αυτόν.» (Αποκάλυψη, κεφ.3, στιχ.12). (Για τους αδελφούς οι οποίοι ενδιαφέρονται για τον εσωτερικό Χριστιανισμό, η παραβολή του Ασώτου Υιού... που εγκατέλειψε τον οίκο του Πατρός του και ταξίδεψε μακριά για να βιώσει την ζωή, έπειτα δε επέστρεψε σπίτι του... είναι η ιστορία της Πτώσεώς μας και της Επανενσωματώσεώς μας.)

Λογικά και απαραίτητα ενωμένος με την δοξασία της μετενσαρκώσεως είναι ο συμπληρωματικός Νόμος του Κάρμα, ή της ανταμοιβής. Το κάρμα είναι απλώς η μεταφορά του βασικού υλικού νόμου του Αιτίου και του Αποτελέσματος μέσα στο προσωπικό, ηθικό και πνευματικό βασίλειο. Με απλά λόγια... σημαίνει ότι οι καλές σκέψεις και πράξεις προκαλούν θετικές, παρόμοιες συνέπειες, ενώ οι κακές πράξεις και σκέψεις θα επιφέρουν τελικά βάσανα και πόνους σ' αυτούς που τις εκφράζουν, καθώς επίσης και την αναγκαιότητα για ανταπόδοση. ΤΟ ΚΑΡΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ, ΘΕΙΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΕ ΑΙΩΝΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ. Αυτό που σπέρνει ο άνθρωπος... αυτό τελικά θα θερίσει... αν όχι σε αυτή την ζωή, τότε σε μία κατοπινή. Κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από τα ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ των ΑΙΤΙΩΝ που θέτουμε σε κίνηση.

Ημερομηνία καταχώρησης: 15.3.2007